Ч. 78. Второк 10 (23) цьвітня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З Кола польского. — Предложенє в справі будови водних доріг. — Справи парляментарні. — Слова архикн. Франц Фердинанда. — Положенє в Хінї).

Коло польске відбуло в суботу і в недїлю вечером два засїданя. На суботнїшнім засїданю вела ся довірочна дискусия полїтична, почім приступлено до вибору 5 членів парляментарної комісиї. Членами вибрано: Ґр. Яна Потоцкого, ґр. Ант. Водзицкого, дра Володим. Козловского, дра Цвиклиньского і п. Дав. Абрагамовича. Посла Абрагамовича на засїданю не було, отже не знати, чи той мандат приниме. — На вчерашнім вечірнім засїданю переведено дискусию над справою будови водних доріг. В дискусиї надано дрови Бикови повновласть, аби поставив в палатї послів внесенє в справі продовженя сплавного каналу аж до Бродів. Відтак ведено дальшу дискусию над становищем Кола польского супротив правительства і сторонництв. По окінченю нарад, буде оголошений комунїкат, заключаючий ухвали Кола.

Правительственне предложенє в справі водних доріг опирає ся на подїлї робіт на два періоди. В першім, десятилїтнім періодї роботи будуть коштувати 250 мілїонів корон і будуть роздїлені так, що кождого року будуть виконані роботи за 25 мілїонів. Що-до слїдуючого періоду, буде в своім часї предложений окремий закон. Правительство обстає при тім, аби краї взяли участь в коштах, але меншу, як їх участь при реґуляциї рік. Говорять, що правительство буде домагати ся участи 20%, а евентуально згодить ся на меншу. В кругах ческих послів мають навіть охоту до такої участи в коштах, але під услівєм, що репрезентанти країв будуть мати рішаючий вплив на тарифи.

В суботу відбуло ся засїданє субкомітету комісиї конституцийної, на котрім пп. Бернрайтер і Мархет предложили проєкти закона, зміняючого постанови о посольскій непарушимости Ухвалено видруковати ті проєкти і відбути слїдуюче засїданє в середу. — В парляментарних кругах впевняють, що порядок праць в палатї буде слїдуючий: закон о належитостях має бути полагоджений до середи відтак прийдуть під наради: закон о торговельних палатах і о марґарині. Супротив того справа декляраций архикнязя Франц Фердинанда увійде до палати аж на другий тиждень. З черги прийде під наради закон горівчаний, що займе кілька засїдань. Супротив того, що 20 мая зберуть ся делеґациї, закон інвестицийний не буде полагоджений в третім читаню в часї весняної сесиї.

В справі слів архикнязя Франц Фердинанда пише віденьска Sonn- und Montagszeitung: Довідуємо ся, що о намірі архикнязя Франц Фердинанда обнятя протекторату над католицким стоваришенєм шкільним і промови до єго президиї, правительство не було повідомлене. Архикнязь не питав також цїсаря в тій справі. Заява дра Кербера в палатї трохи втихомирила неприязний настрій серед нїмецких радикалів, так що не треба надїяти ся більше нїяких несподїванок в палатї з тої сторони. Лише одні социялїсти будуть хотїли переведеня дискусиї.

Ґр. Вальдерзе телеґрафує з Пекіну: Тїло ґенерала Шварцгофа найдено і в суботу провізорично похоронено. Удало ся обмежити огонь на шість великих будинків зимової цїсарскої палати і на дім асбестовий, з котрого цїлком нїчого не дало ся уратувати. В ратунку брали живу участь войска французкі, а помагали також Англїйцї, Японцї і Італїянцї. Здаєть ся, що не було злобного наміру підложеня огня. Головна команда союзних войск буде і дальше містити ся в зимовій палатї. — Льондоньскі часописи доносять з Пекіну, що члени дипльоматичного тїла і висші офіцири відвідали ґр. Вальдерзого і висказали єму жаль з причини смерти ґенерала Шварцгофа і з причини нещастя, яке навідало ґр. Вальдерзого. Шкоди від пожару обчисляють на 12 мілїонів корон.

---

3)

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ЗАПИС.

(З анґлїйского — Г. Марвеля.)

(Дальше).

Коли я приїхав до місця призначеня, лучилось менї щось незвичайного. При зелених дверех дому, ч. 23 я высів, служниця отворила і я увійшов попри неї просто до комнати.

— Гей Жені! — крикнув я.

Якась бліда пані, в середних лїтах, встала, і вийшла менї на стрічу. Я станув як вкопаний. То не була моя сестра. Але вскорі всьо роз'яснило ся. Та бідна женщина була трохи злобна. Показало ся, що моя сестра перед недавним часом випровадила ся з того мешканя, і що теперішну панюю непокоєно вже кілька разів: всілякі люди приходили до моєї сестри, з ріжними пакунками і посилками, і питали о єї мешканє. Але она дала менї адресу теперішного мешканя сестри, що лежало при найблизшій півперечній улици. Я перепросив обиджену даму, і відійшов.

Що я случайно зайшов до чужого дому, видалось менї також маловажною річию, що я майже забув на то, коли вскорі по тім дуже поважна пригода мала менї се пригадати.

Жені незвичайно утїшила ся, коли мене знов побачила. Она й повідомила мене о змінї свого мешканя, але єї лист вже мене не застав в Индиї; розминув ся по дорозї.

Дивна річ, як мало мав я доси нагоди говорити о дорогоцїнностях. Але они цїлий той час безпечно лежали собі в мішочку під моєю одежию на грудях, так, що я був цїлком спокійний і майже не думав о них.

Але я не мав охоти носити довше, як конечно потреба, твердої торбини на моїх грудях, і тому написав я ще того самого вечера до п. Джорджа Деверса, розповів єму о моїм порученю, і спитав, в який спосіб він, або єго другий син, відберуть від мене цїнну спадщину. Я не сьмів надавати на почту пачку такої неоцїненої вартости.

III.

Устроєнє нового мешканя сестри менї не сподобало ся. Спосіб, в який обі спальнї комнати, і моя і єї, були на ніч позамикані, на замки, колодки і засуви, зі страху перед нічними злодіями — дуже менї не сподобав ся, особливо, що для мене не було нїякої спроможности вийти з дому вечером, коли она вже позамикала двері. Бо сестра не лишала нїкому ключа від моєї комнати в замку, лише брала єго все разом з клїткою єї канарка і иншими вартїстними річами до своєї комнати. Я пробовав робити свої заміти против того, але вскорі пересьвідчив ся, що Жені не на дармо була незамужна. На тій точцї була она непочитна; двері від сїний мусїли бути замкнені, а ключ від них мусїв лежати під єї подушкою. І на тім стало.

На другий день рано, коли я перед снїданєм вийшов з сестрою на прохід, переходили ми попри дім, де я вчера внаслїдок похибки заїхав. На наше здивованє, побачили ми перед дверми велику товпу людий, а один полїцай стояв опертий о одвірок і пильнував виходу. Всї заслони були спущені. Перед моїми очима виринув нагле образ самітної, блїдої женщини, що сидїла коло печи, коли я відвідав єї вчера.

— Що тут дїє ся? — спитав я, переходячи, якогось пекарского хлопця, що стояв перед дверми.

— Убийство — відповів — з нічним взломом. Від двох місяців ношу сюди кождого дня хлїб; але тепер вже пропало!

В тій хвили надійшов ще один полїциянт улицею, і від него довідавсь я ще кілька близших подробиць. Бідна женщина не була убита, як би здавалось, лише від довшого часу терпіла на серце, і сеї ночи померла на серцевий удар, але імовірно в наслїдок великого страху. Служниця, одинока чужа особа в цїлім домі, спала, і тому нїчого не чула. Рано, коли пробудила ся, застала вже свою панию мертву в лїжку. Двері і вікна були потвирані.

— Але найдивнїйша річ — додав полїциянт — то то, що хоч нїчого в цїлім мешканю не рушане, то замок в дверях до незамешкалої комнати виломлений і цїла комната як видко перешукана.

Бідна сестра незвичайно налякала ся; була пересьвідчена, що лише в наслїдок дивного случаю, з волї провидїня це завчасу змінила мешканє і що єї наслїдницю стрітило то нещастє хибно, замість неї.

Новинки.

Львів дня 22 го цьвітня 1901.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пініньский повернув до Львова.

— **Ордери міста Львова.** Замість дотеперішних почестних дипльомів міста Львова мають надавати ся в найблизшій будучности медалі гоноровї. Тая справа була недавно предметом нарад „комісиї медалевої", на котрій принято артистичний начерк медалю виготовлений артистом-різьбарем Юл. Марковским. Принятий комісиєю медаль представляє „Леополїю", т. е. женщину о ідеальних формах на підвищеню в стоячій позї і тримаючу в правій руцї піднесений у гору лавровий вінець. На дальшім плянї видніють зачерки міста Львова. По правій сторонї „Леополїї" видніє лев держачи в лапах щит з гербами Львова. Наоколо горішної части медалю поміщено напись: „Добре заслуженому" (по польски), а на відворотній сторонї буде вибита дата надання почестного горожаньства і імя та прізвище наділеного.

— **Руский театр** приїздить до Черновець сими днями. Перше представлене буде дня 23-го цьвітня. Дирекция театру заповіла вісїм представлень, які відограє ся між 23 цьвітня а 13 мая, а именно: 1) Кляте серце Тобилевича, 2) Поворот батька і 3 любови, 3) Не ходи Грицю на вечерницї, 4) Скапаний сьвіт — Оркана, 5) Шалавило, 6) Підгіряни і Прольоґ до опери: Інвалїд, 7) Жидівка вихрестка — Тогобочного, 8) Запорожець за Дунаєм і Вечерницї.

— **Населенє Буковини.** Після послїдного спису населення Буковина числить 729.921 мешканцїв, коли в 1890 р. було 646.591. Цїлий край поділений на 9 староств і 17 повітів судових, а громад враз із двірскими обшарами есть 523. В 145.128 мешкальних хатах сидить 158.897 партий, на один мешкальний будинок припадає 5 мешканцїв. — Що-до обшару населення, то на 1 кільометер квадратовий припадає 70 мешканцїв, себ-то між краями австрийскими під сим взглядом Буковина займає тепер осьме місце. — Цїла Буковина побільшила ся о 12·9 процент мешканцїв, але деякі місцевости виказали меньше число населения. І так н. пр. Садагура числила в 1890 р. — 4816 мешканцїв, а тепер числить лише 4512. Фундул-Молдовиця числить тепер 2023 мешканцїв, коли в 1890 р. числила 2509, Валява 2095 при 2176 в 1890 р., Кадобестіє 2472 при 2621 в 1890 р., Білка 2292 при 2784 в 1890 р.

— **Податок від сїрників.** Ческа Bohemia доносить, що мінїстерство скарбу задумує наложити податок на сїрники, котрий має служити на покрите великих видатків на інвестиції. Заведенє того податку принесло би державі річно три міліони корон доходу.

— **Галицка щадниця** відбула оногди загальні збори членів, на котрих принято замкнене рахунків за р. 1900. Стан вкладок в р. 1900 виносив 67.089.936 корон, отже о 4,197.258 корон більше, як попередного року; єсть се найвисший стан вкладок від часу істнованя щадницї. Векселевий портфель виносив 9.504.091 кор., о 1.648.200 кор. більше, як в р. 1899. Гіпотечні і комунальні позички виносили 39.547.897 корон. Доходи виносили 2.959.148 корон, розходи 2.949.101 корон. Резервовий фонд виносить наслїдком віднису звісних страт лише 196.816 корон. Сего року треба було також віднисати 2,088.601 корон. Справоздане констатує, що розбили ся переговори задля продажи засеквестрованих щадницею нафтових підприємств в Східници. Завдаток, який в сїй цїли дала лїоньска конзорция в сумі 950.000 корон, припав щадницї. По довгій дискусиї постановлено предложити соймови уділене абсолюториї теперішному зарядови. Вкінци ухвалили збори поручити комісиї з девятох членів, щоби здала справу, яка есть можливість винагороди страт зі сторони тих осіб, котрі будучи членами давнїйшого заряду Галицкої щадницї, поносять співвину катастрофи через те, що занедбали були свої обовязки надзору і контролї. Ся комісия мав по переслуханю дотичних осіб ще з початком червня скликати надзвичайні загальні збори і предложити їм конкретні внесения.

— **Огнї.** В Ясенові, брідского повіта, згоріло в ночи на 17-го с. м. 22 загород селяньских. При гашеню огню відзначив ся селянин із сусїдного села Кадовбиск Данило Чехут, вирятувавши з нараженем власного житя чотиролїтну дївчину з огню. — В Бурштинї згоріло в ночи на середу минувшого тиждня кількадесять домів.

Чи зьвірска лютість — чи божевільність. Вуглляр Франц Зволїньский замешкалий на Ґжегужках під Краковом, вернувши вчера домів, бив насамперед жінку і вигнав її, а відтак вхопив свою двомісячну дитину і ложочкою вирвав її язик. То виділа друга пятилїтна дитина Зволїньского і розповіла о тім, а внаслїдок того его арештовано.

— **Бунт арештантів в Перемишли.** В арештах суду окружного в Перемишли настав був по-полудни дня 19 с. м. бунт арештантів, так грізний що аж треба було сконсиґнувати войско і жандармерию. А бунт той пішов ось з чого. Коли якийсь арештант вертав з роботи до своєї казнї, став так страшенно викрикувати та кидати ся, що дозорець хотів его за то замкнути до темницї. Коли арештант не давав ся і треба було ужити сили, він став кричати, що его хотять убити і взивав других арештантів на поміч. Тогди у всіх казнях зробив ся рух. Всї арештанти зачали гримати до дверий і брали ся їх виважувати та виломлювати крати у вікнах, так, що в цїлім кримінали настав загальний переполох. Зі всїх кель чути було крики: Не убивати! Коли крикам не було кінця, завізвано полїцию і войско але й то не успокоїло збунтованих. Наконець завізвано арештантів, щоби они вислали кількох з поміж себе, котрі би переконали ся, що нїхто не убив анї не хоче убити на смерть крикливого арештанта. Аж коли ті „депутати" вернули назад до кель і розповіли, що виділи і чули, настав спокій і войско та полїция могли відійти в мирі.

— **Бійка селян з мулярями.** За зеленою рогачкою прийшло вчера по полудни до великої бійки. В коршмі за тоюж рогачкою забавляли ся в одній комнатї мулярі а в другій селяни з Козельник. Один муляр вдарив селянина в лице, а той не лїнивий — віддав, і з того прийшло до загальної бійки, бо свої пішли свому на поміч. Селян було 6 а мулярів яких 10, і бійка закінчила ся тим, що майже кождий муляр вийшов з проваленою або бодай покалїченою від „гальби" головою. Мулярі: Фр. Савицкий і Яков Котулїньский мали по кілька ран на голові, і обох відвезла стация ратункова до шпиталю. Двох инших, а то Мих. Жуха і Ігн. Райха поратувала стация ратункова, і они пішли домів, а прочі сказали, що й самі дадуть собі раду, і також винесли ся з побоєвища. Селяни повтїкали на село.

— **Сьвідок, що з засади не присягає.** Оногди ставав у Відни перед судом торговельник коний Меснер запізваний за обманьство на шкоду ґр. Боте Корет і за спроневірене на шкоду графинї Форґач. На сьвідка покликано між иншими торговельника коний Генриха Гавзера. Коли же его закликано і казано єму

— То менї мало стати ся! — зітхала раз-у-раз цїле пополудне.

Аби відвернути її гадки від тої пригоди, почав я з нею говорити о завіщаню сер Джона, чим она вчера незвичайно цїкавила ся і на її найбільшу радість показав я їй ті дорогі камені. Я сам не бачив їх від часу, як сер Джон віддав їх менї і тепер був я справдї зачудований їх чудесною красою, коли розложив їх на столї в ґазовім сьвітлї. Женї не могла ними налюбувати ся. Коли я їх знов сховав і сказав, що мушу переодїти ся і вийти, аби стрітити ся з Керром, що мав мене дожидати в Крітеріон, просила мене, аби я в ніякий спосіб не брав дорогоцїнностий з собою, доказуючи, що о много безпечнїйше буде лишити їх дома. Я не хотів, але она уперла ся і вкінци я згодив ся, щоби она сховала їх до пушки від чаю, де она звичайно переховувала і свої дрібні гроші.

Так як умовили ся, стрітились ми з Керром і провели разом дуже весело вечер.

Молодий Керр, що вже читав в часописях о пригодї, яка лучила ся в нашім давнім мешканю, стратив вже надію, щоби я прийшов. Для него було то великим успокоєнем, коли почув, що моя сестра перепровадила ся і в той спосіб оминула нещастя.

Вечеря була добра, представленє в театрі ще лїпше. Я був би відтак цїлком вдоволений пішов до дому, колиб ми не були мали з нашим візником малої пригоди, котра о волос могла закінчити ся небезпечно.

Вийшовши з театру, найняли ми фіякра, але той замість їхати в напрямі, куди ми єму вказали, поїхав — як я по якімсь часї замітив — в цїлком иншу сторону. Я велїв єму станути, але він лиш ще більше бив коня і як вітер гнали ми улицю за улицею, аж я вкінци сам не знав, куди ми їдемо і де ми є. Молодий, горячий Керр робив, що міг, аби его задержати, але візник очевидячки запитий, навіть не зважав на его крик, лише гнав як шалений ґальопом дальше — Господь знає куди.

Вкінци коли ми заїхали на якесь цїлком темне передмістє, завернув у вузку, темну уличку, на котрій не було нї одної ліхтарнї. Уличка була така вузка, що я кождої хвилї бояв ся, що віз застрягне в нїй і дальше не поїде. Нагле побачив я двох мужчин, що вискочили з одних дверий. Один з них вхопив коня за узду і задержав его силою, хоч візник все ще бив батогом як божевільний, а другий прискочив до воза і вхопив Керра за ковнїр та хотів его витягнути.

О скілько я собі можу пригадати, боронив ся Керр як міг, але що не був сильний, то его опір не богато помагав. Коли я сам вхопив его напастника, почув я що хтось тягне мене за ноги. Я обернув ся і побачив, як хтось над моєю головою замахнув ся грубим бучком. Я простягнув руку і хотів его зловити, але хибив. Відтак в очах заяснїло менї як від блискавки і — дальше не знаю вже, що зі мною дїяло ся.

Перше, що я почув, коли знов прийшов до себе, був ряд напів тихих, але очевидячки щирих проклонів. Відтак обняло мене незвичайно неприємне чувство морозу і немов протягу, викликане тим, що сурдут, камізолька і сорочка були на менї розірвані, а то як на ту пору року було цїлком непригідне одїнє. Довкола чув я шепти і напів голосні розмови, перервані з моєї сторони мимохіть стогненєм.

— Приходить до себе! — почув я голос Керра — ідїть принесїть трохи горівки!

Я чув як мене обернено правою стороною до гори і що натирано менї руки, між тим як Керр питав мене з найблизшим співчутєм о моє здоровлє. Вскорі прийшов я на стілько до сили, що зміг сїсти, але тоді почув страшенний біль в голові.

Передомною стояла лоєва сьвічка віткнута в шийку фляшки. Я розглянув ся і побачив, що сиджу в кутї якоїсь підозрілої, брудної комнати, в котрій чути було сопух поганого тютюну і горівки.

Відтак пригадав я собі на то, що лучило ся. Керр то замітив і збентежено оповів, як властитель того дому вирятував нас з великої небезпечности, котра саме нам грозила. Господар як раз вийшов, аби менї принести горівки. Він навіть не знає, як має єму подякувати. — Він ще довго о тім оповідав, але я був такий заголомшений і затуманений, що більшу половину з того, що він говорив, я забув і аж коли наш спаситель вернув з горівкою, прийшов я знов до повної сьвідомости.

Коли я тому чоловікови дякував за ратунок, гадав мимохіть о тім, як легко можна помилити ся, судячи людий по зверхнїм видї, бо такого страшного, відражаючого лиця, як єго в тій стріпатій шапцї на голові, я ще в моїм житю не видів. Лице его сина, що на приказ Керра привів иншого фіякра, не о много ріжнило ся: у обох були підозрілі лиця злочинців.

Винагородивши їх всіми грішми, які мали при собі, вилізли ми з тяжкою бідою на віз, бо Керр конче упер ся, що проведе мене до дому, хоч — як признав ся — він сам ледве держав ся на ногах, так був розбитий. Ми оба були надто занятї самі собою, аби по дорозї розмавляти.

присягати, він відповів, що не буде під ніяким условем присягати хоч би навіть наложено на него і найбільшу кару, яку за то назначує закон. То така его засада і він не відступить від неї. Дотична законна постанова дозваляє карати сьвідка, котрий не хоче присягати, грошевою карою а у важних случаях навіть арештом аж до шість недїль. Отже трибунал порішив був відложити розправу, щоби судия слідчий, котрий доси не переслухував сьвідка, міг его переслухати і переконати ся, чи его зізнаня суть так важні, що треба би его карою арешту вмусити до присяги. Тогди прокуратор і оборонець заявили згідно, що не домагають ся конче заприсяженя сьвідка і розправа відбувала ся дальше та закінчила ся тим, що Меснера увільнено від обжалованя о спроневірене на шкоду гр. Корета, а засуджено за спроневірене на шкоду ґрафині Форґач на чотири місяці арешту.

— **Ілюстрация до приповідки**: „Всї за одного, один за всїх". — Оногди відбували ся у Відни на Верінґу „під дикуном" збори німецкої партиї, що зве себе Alldeutsche або „Всенїмцями" а котрої проводирями суть посли Шенерер і Вольф. Всенїмців було яких 200 а також явило ся около 20 християньских суспільників (социялї), котрі прийшли в тім намірі, щоби викликати бурду і при тій нагоди набити Вольфа. Всенїмцї кинулись всї як один на християньских суспільників і вигнали їх з салї. В тій хвили, коли суспільники бігли сходами в долину, надійшов пос. Вольф і суспільники кинулись на него, а в імя згаданої приповідки набили его за тамтих всїх.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Полуднево-німецко-австрийско-російский рух граничний. З днем 1. мая 1901 р. увійде в житє додаток І. до тарифи, часть ІІ. зшитка 1.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 22 цьвітня. З Мадриду доносять, що на корабли „Галле", що в дорозї до Бреми прибув дня 19 с. м. до Віґо в Іспанії, має находити ся один анархіст з Америки, що належить до заговору викритого в Патерзонї. Той анархіст не хотїв висїсти в Віґо з корабля. Німецка поліция жде на него в Бремі і має его арештувати.

Прага 22 цьвітня. Вчера відбували ся тут збори социялїстів, на котрих між иншими промавляв і пос. Дашиньский. За різкий виступ его против царя, комісар розвязав збори.

Пекін 22 цьвітня. Відділ анґлїйского войска мав оногди коло Чінвантав сильну перепалку з шайкою розбійників. В борбі погиб полковник Бравнінґ.

Капштадт 22 цьвітня. Поїзд зелїзничий з худобою і припасами вуґля, призначений для анґлїйских войск, забрали вчера коло Мольтено Бури. Коли Анґлїйцї прибули на місци, застали вже поїзд в полумінї.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1900 після середно-европ. год.

поси.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·25	До Лявочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольського, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сокова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 1/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольського лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9
	3·20	„ Зимноводи від 15/5 до 15/9
	3·26	„ Брухович „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від 1/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнга
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·13	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мукачa Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

поси.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 1/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольського, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Скольського, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.25	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·4	„ Брухович від 1/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від 1/6 до 15/9
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

Однако нагле Керр кинув ся і скрикнув:

— Господи Боже!

— Що такого? — спитав я.

— Мої камені! — відповів дрожачим голосом. — Пропали, украли їх! Я носив їх на шиї, так як ви менї порадили! Забрали їх певне тодї, як я упав на землю. Але правда — крикнув нагадуючи ся — а як з вашими? Маєте їх ще?

Мимохіть повів я рукою по грудях, наглий страх мене взяв.

— Слава Богу! — крикнув я відтак зітхаючи з радости — они лишились дома, сестра сховала їх. Яке щастє! Як легко міг я їх тепер стратити.

— Лише могли? — перебив Керр — цїлком певно булиб ви їх стратили, так само як я свої!

Він тупнув ногою і з лютостию стиснув кулаки та погрозив ними.

Бідний Керр! Менї справдї стало его жаль. Він брав собі так до серця страту своїх каменїв, і то було цїлком природним. Перед дверми дому попращавсь я з ним і утїшив єго, коли увійшовши до мешканя побачив, що Жені ще не спала і ждала на мене. В єї очах став я тепер сьміливим авантурником, а єї легкі руки обкладали мою голову горячими плястрами.

Обоє ми були ще так занятї справозданєм о нападї, яке я на другий день хотїв післати до Times-у, що цїлком не погадали о тім, щоби на ніч виймити дорогоцінности сер Джона з пушки на чай, де їх сестра тимчасом зложила і сховала їх в якім безпечнім місци...

IV.

Менї справдї здаєть ся: як нещастє, так і пригоди рідко лучають ся самі. Чи повірив би хто? Тої самої ночи вломили ся злодії до нашого дому! Коли то вломане не мало ніяких поважних наслідків, то се треба приписати лише великій притомности духа моеї сестри.

По моїм оповіданю незвичайної пригоди не могла она уснути і тому встала і провела решту ночи над читанєм „Житія сьвятых".

Читала при своїй пічній лямпі, бо канарок непокоїв ся і часто починав на голос співати, скоро лиш засьвічено сильнїйше сьвітло. Читаючи почула она нараз легкий шелест, немов би хто вкладав до дверий від двору ключ. Коли она гадала над причиною того, шелест перестав, але вскорі потім почула виразно кроки на сходах, а відтак хтось пробовав легко, дуже легко отворити двері до мешканя.

Жені має щось в собі з тої бистроти ума, котра і менї в житю віддавала нераз великі прислуги. В одній хвили зрозуміла, що діє ся: до дому закрав ся хтось чужий.

В одній хвили підбігла до вікна, вихилила ся на улицю і серед нічної тишини засвистала на свиставцї, яку носять нічні сторожі, а котру она вже перед довшим часом купила собі на случай потреби.

Одним словом єї притомність уратувала нас. Власними очима побачила як з дому утїкали якісь дві темні стати і щезли на закрутї улицї, а коли пів години пізнїйше явив ся поліцият, потвердив, що у нас були злодії, причім показало ся, що влїзли до середини вікном від кухнї.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)